

end Hoff gør. Hvis Beskyldningen mod Muus for at have fortiet en Sag for Justitsministeren o. s. v. er rigtig, saa er hans Stilling en lignende som Hoff's, men ringere er hans Stilling i hvert Fald ikke. Ej heller kunne vi bedømme Berettigelsen af at bevare eller afskedige Dr. Langhoff og de Læger, som anklages for Morfinforbrug. Men hvad vi derimod kunne gøre, det er at sammenligne de Beskyldninger, der ere rettede mod Dr. Langhoff og imod de andre Læger, og dér ser jeg ikke rettere, end at alle de Oplysninger, der her foreligge for os, vise, at der i hvert Fald ikke er nogen væsentlig Forskel, der skulde stille de vedkommende Læger i gunstigere Lys med Hensyn til Forbrug af Morfin, end Dr. Langhoff med Hensyn til Drikfældighed.

Imidlertid, Spørgsmaalet er, saa vidt jeg ser, ikke her i Tinget et Spørgsmaal om Hoff og Muus, om de morfinistiske Læger og Dr. Langhoff, men det Spørgsmaal, der vedkommer Folketinget, er Stillingen til Justitsministeren. Det Spørgsmaal, vi have at behandle, er ikke Spørgsmaalet Hoff—Muus, men det er Spørgsmaalet Bülow, det er Spørgsmaalet, hvorledes den højtærede Justitsminister er optraadt overfor dette Ting, og hvorledes han har ledet den Administration, i Spidsen for hvilken han staar. Og der forekommer det mig, at vi ud af de Forhandlinger, der ere foregaaede, kunne drage to Resultater. Det ene Resultat gælder Justitsministerens Holdning overfor Tinget, og det er dette, at den højtærede Justitsminister savner Evnen til at give dette Ting rigtig Besked om de Sager, som han har den Opgave at belyse for os. Den højtærede Justitsminister har Gang efter Gang staaet med Aktstykker heroppe og læst op af disse Aktstykker, læst meget op af Aktstykker, men hver Gang, man har haft Lejlighed til at se nærmere paa disse Aktstykker, har det lige efter vist sig, at den højtærede Justitsminister, der paa det givne Tidspunkt alene var i Besiddelse af disse Aktstykker, havde en mærkværdig Evne til at finde den Del af dem, som kunde tale til Fordel for ham, og glemme den Del af dem, som kunde tale til Skade for ham. Det er dette, der har været det ubehagelige ved den Maade, hvorpaa Ministeren har ført hele denne Debat, stadig brugende Aktstykker, som han paa det givne Tidspunkt havde, men som paa det Tidspunkt ikke vare bekendte for Tingets Medlemmer, stadig skaffende sig ligesom en øjeblikkelig Triumf paa Grundlag deraf, en Triumf, som i Virke-

ligheden ikke viste sig holdbar, naar man undersøgte Sagen nærmere.

Ser jeg tilbage over disse Ting, vil jeg gerne fremhæve, at den Redegørelse, den højtærede Justitsminister gav med Hensyn til Dr. Muus' Afskedigelse overfor Offentligheden og overfor Tinget, var præget af en gennemført Ensidighed, og at den udelod væsentlige Momenter, deriblandt den ofte omtalte Erklæring af Professor Christiansen. Det Billede, den højtærede Justitsminister derpaa i sin Fremstilling her i Tinget gav af Dr. Langhoffs Drikfældighed paa Grundlag af Forhørene, var ogsaa en til det yderste ensidig Tilrettelægning af de Oplysninger, der vare fremkomne i Forhørene om Dr. Langhoffs Drikfældighed. Og naar man derefter læser den Del af Forhørene igennem, som gælder Drikfældigheden, saa faar man det mest umiddelbare Indtryk af, i hvilken Grad den højtærede Justitsminister her fortegnede Billedet.

Dernæst er der fremlagt for Tinget Vidnesbyrd om, at da den højtærede Justitsminister i Finansudvalget fremlagde de Dokumenter, med hvilke han ønskede at opnaa en endelig Tilslutning til Dr. Hoff's Udnævnelse, da udelod han væsentlige Dokumenter eller refererede dem paa en saadan Maade, at denne Gengivelse efter en stor Del af Finansudvalgets Medlemmers Mening gav et ganske andet Indtryk end det, der maatte fremkomme ved at se selve Aktstykkerne.

Det er i Dag blevet oplyst delvis ved den højtærede Justitsministers egne Udtalelser, at da han fremlagde for os Erklæringerne fra Professor Rosenthal og Professor Jacobson, gav han ikke tillige det Korrektiv, som han nu bag efter mener i Virkeligheden hørte til, og som han nu begrunder paa forskellige Samtaler i Justitsministeriet mellem Sundhedsstyrelsens Næstformand og dens nuværende Formand og Justitsministeren, om hvilke vi ikke kunne vide nærmere Besked. Men det afgørende, der i denne Sammenhæng har været fremdraget, og det, der vel nok stiller den højtærede Justitsministers Optræden i det skarpeste Lys, er den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister har benyttet de to Skrivelser fra Dr. Clod-Hansen. Den højtærede Justitsminister havde — det fremgaar af hans Udtalelser — den Aften, da han stod for os her i Tinget og benyttede disse Udtalelser, *begge* Skrivelser. Han sagde nu sidste Gang noget om, at naar han havde citeret noget om Kokain o. s. v., saa var det af